

времето на *новолунието*.“ — „Ехъ, г. Алексѣвичъ, това не е така.“ — „Какъ не е така?“ — „Новолуние става сѣки месѣць, а затмѣние — рѣдко.“ — „Твоео доказателство не е за нищо. Азъ ти не казвамъ, че въ времето на сѣко новолуние става затмѣние; а казвамъ ти, че въ времето на сѣко едно затмѣние непрѣменно е и новолуние.“ — „А защо тие не биватъ сѣкога заедно.“ — „А за това, че месѣчината въ времето на сѣко новолуние не преминува по права линия между слънцето и земята: по нѣкогашъ тя преминува по-горе, а по-нѣкогашъ по-доле; а затмѣние може да бѣде само тогава, когато тие стоятъ и трите едно зѣди друго, т. е. по една права линия. Повдигни си дланъта по-горе между свѣщъта и стѣпната, — и сѣнката отъ нея ще да са повдигне по-горе; спусни си рѣката надолу, — и сѣнката ще да са спусне надолу. Така сѣщо става и съ слънцето. Азъ мога да ти кажа, че почти сѣкога, когато е новолуние, става и затмѣние на слънцето; но на земята са то види твърде рѣдко, защото по-нѣкогашъ това затмѣние става надъ земята, а по-нѣкогашъ подъ земята, т. е. затмѣнието става въ нѣкое празно пространство на нашата вселенна.“ — „А защо това става така, а не друго-яче?“ — „Ахъ, какавъ си ти! такавъ е пътътъ на месѣчината. Ако ти да би зналъ добре какавъ е тоя пътъ, то щеше да разбереши, че това нѣщо никакъ не е за чудо. Ти трѣба много да са учиши, дорде разбереши тие работи! А затмѣнието на месѣчината виждадъ ли си?“ — „Не, не съмъ го виждадъ. А нема и месѣчината потемня-